

Звітування іноземного доходу фізичною особою

Громадяни, які в 2018 році отримували іноземні доходи, відповідно до п.п.170.11.1 п.170.11 ст.170 Податкового кодексу України (далі – ПКУ), зобов'язані подати річну податкову декларацію про майновий стан і доходи. Сума такого доходу включається до річного оподатковуваного доходу платника та оподатковується податком на доходи фізичних осіб за ставкою 18 відсотків і військовим збором за ставкою 1,5 відсотка.

Відповідно до абзацу першого п.п.170.11.2 п.170.11 ст.170 ПКУ платник податку має право зменшити суму річного податкового зобов'язання на суму податків, сплачених за кордоном, за нормами міжнародних договорів, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України.

Платник податку має визначити суму такого зменшення за зазначеними підставами в річній податковій декларації. Але це можливо лише за умови отримання від уповноваженого державного органу країни, де було одержано дохід, довідку про суму сплаченого податку та збору, а також про базу та/або об'єкт оподаткування. Довідка має бути належним чином легалізована, якщо іншого не передбачено чинними міжнародними договорами України.

Громадяни, які оформлюються на роботу на умовах укладання договорів «аутстафінгу» та отримують іноземні доходи від фірм – нерезидентів, також зобов'язані самостійно подати декларацію та сплатити вищевказані податки в Україні.

Декларацію про майновий стан і доходи необхідно подати до територіального органу фіскальної служби за місцем своєї прописки до 1 травня 2019 року.

Джерело: ДФС України

Особливості обліку лікарняного після робочого дня

Відповідно до вимог п. 1 ч. 2 ст. 15 Закону України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування” від 23.09.1999р. N 1105 (далі – Закон України N 1105) роботодавець зобов’язаний надавати та оплачувати застрахованим особам у разі настання страхового випадку відповідний вид матеріального забезпечення, страхових виплат та соціальних послуг згідно із цим Законом.

Право громадян на матеріальне забезпечення та соціальні послуги за страхуванням у зв’язку з тимчасовою втратою працездатності виникає з настанням страхового випадку в період роботи (включаючи час випробування та день звільнення), зайняття підприємницькою та іншою діяльністю, якщо інше не передбачено законом (абз. 2 ч. 1 ст. 19 Закону України № 1105).

Згідно абз. 1 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1105 матеріальне забезпечення та соціальні послуги за страхуванням у зв’язку з тимчасовою втратою працездатності застрахованим особам, які працюють на умовах трудового договору (контракту), цивільно-правового договору та на інших підставах, передбачених законом, призначаються та надаються за основним місцем роботи (діяльності).

В ч. 2 ст. 22 Закону України N 1105 визначено, що допомога по тимчасовій непрацездатності внаслідок захворювання або травми, не пов’язаної з нещасним випадком на виробництві та професійним захворюванням, виплачується Фондом застрахованим

особам починаючи з шостого дня непрацездатності за весь період до відновлення працездатності або до встановлення медико-соціальною експертною комісією (далі – МСЕК) інвалідності (встановлення іншої групи, підтвердження раніше встановленої групи інвалідності) незалежно від звільнення, припинення підприємницької або іншої діяльності застрахованої особи в період втрати працездатності, у порядку та розмірах, встановлених законодавством.

Оплата перших п'яти днів тимчасової непрацездатності внаслідок захворювання або травми, не пов'язаної з нещасним випадком на виробництві, здійснюється за рахунок коштів роботодавця у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Підставою для призначення допомоги по тимчасовій непрацездатності, по вагітності та пологах є виданий у встановленому порядку листок непрацездатності (ч. 1 ст. 31 Закону України N 1105).

Порядок, умови видачі та продовження листків непрацездатності визначено Інструкцією про порядок видачі документів, що засвідчують тимчасову непрацездатність громадян, затвердженою наказом Міністерства охорони здоров'я України від 13.11.2001р. N 455 (далі – Інструкція N 455), порядок заповнення – Інструкцією про порядок заповнення листка непрацездатності, затвердженою наказом Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства праці та соціальної політики України, Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України від 03.11.2004р. N 532/274/136-ос/1406.

Пунктом 2.1 Інструкції N 455 визначено, що у разі захворювання чи травми на весь період тимчасової непрацездатності до відновлення працездатності або до встановлення групи інвалідності МСЕК видається листок непрацездатності, що обраховується в календарних днях.

Листок непрацездатності у разі захворювання, травми, в тому числі й побутової, видається в день установа непрацездатності, крім випадків лікування в стаціонарі (пункт 2.5 Інструкції N 455).

При цьому, п. 2.6 Інструкції N 455 передбачено, що особам, які звернулися за медичною допомогою та визнані непрацездатними по завершенні робочого дня, листок непрацездатності може видаватись, за їх згодою, з наступного календарного дня.

Отже, якщо застрахована особа не виявила бажання отримати листок непрацездатності з наступного робочого дня (листок непрацездатності працівнику виданий після закінчення робочого дня), тимчасова непрацездатність у застрахованої особи розпочинається із дня видачі листка непрацездатності (установлення тимчасової непрацездатності), тобто перший день непрацездатності співпадає з відпрацьованим робітником днем.

У такому разі допомога по тимчасовій непрацездатності застрахованій особі надається з другого дня тимчасової непрацездатності у формі матеріального забезпечення, яке компенсує втрату заробітної плати, оскільки в перший день страхового випадку працівником відпрацьовано повний робочий день згідно з графіком його роботи, за який йому повинна бути нарахована заробітна плата, при цьому відлік календарних днів тимчасової непрацездатності (перших п'ять календарних днів за рахунок коштів роботодавця) починається з дати видачі листка непрацездатності.

Згідно вимог ч. 3 ст. 30 Закону України N 1105 рішення про призначення матеріального забезпечення та надання соціальних послуг приймається комісією (уповноваженим) із соціального страхування, що створюється (обирається) на підприємстві, в установі, організації.

Комісія (уповноважений) із соціального страхування здійснює контроль за правильним нарахуванням і своєчасною виплатою матеріального забезпечення, приймає рішення про відмову в його

призначенні, про припинення виплати матеріального забезпечення (повністю або частково), розглядає підставу і правильність видачі листків непрацездатності та інших документів, які є підставою для надання матеріального забезпечення та соціальних послуг.

Комісія (уповноважений) із соціального страхування виконує свої функції відповідно до положення про комісію (уповноваженого) із страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, яке затверджується правлінням Фонду соціального страхування України.

Джерело.

ВИМОГИ ДО АПТЕЧОК НА ПІДПРИЄМСТВАХ

ВИМОГИ ДО АПТЕЧОК НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Аптечка домедичної допомоги (далі – аптечка) – це один з основних елементів охорони та гігієни праці на виробництві, що використовується для надання першої допомоги потерпілим безпосередньо на місці події.

Склад та розміщення медичної аптечки на підприємстві
Нормативні акти України не містять уніфікованого підходу щодо укомплектування аптечки на промислових об'єктах.

Склад аптечки визначається кожного разу індивідуально, в залежності від особливостей діяльності компанії та виробничих факторів, що можуть вплинути на співробітників.

При розміщенні аптечки слід дотримуватись наступних принципів,

єдиних для всіх підприємств:

- аптечка повинна зберігатись у спеціальному сейфі або шафі на постійному робочому місці або переноситися у санітарній сумці, якщо місце роботи особи не є стаціонарним;
- всі співробітники мають бути проінформовані про місце зберігання аптечки, її склад та правила користування нею;
- доступ до аптечки повинні мати всі особи, які працюють в компанії. Як правило, аптечку слід розміщувати у місцях можливого скупчення людей, на травмонебезпечних ділянках робіт та інших територіях підвищеної небезпеки;
- медичний персонал або спеціально уповноважені особи здійснюють регулярну перевірку аптечки та відповідають за її стан і систематичне поповнення;
- забороняється відкривати герметичні упаковки, лікарські засоби, пенали з таблетками без необхідності;
- лікарські засоби, строк зберігання яких сплив, мають бути вчасно замінені;
- невикористані аптечки або медикаменти передаються на склад або підлягають знищенню в установленому порядку.

Джерело.

Особливості обліку ЄСВ при зміні місця проживання підприємця

Відповідно до п. 4 частини першої ст.6 Закону України від 08 липня 2010 року № 2464-VI «Про збір та облік єдиного внеску на

загальнообов'язкове державне соціальне страхування» зі змінами та доповненнями (далі – Закон № 2464) платник єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі – ЄВ) зобов'язаний подавати звітність та сплачувати до контролюючого органу за основним місцем обліку платника єдиного внеску у строки, порядку та за формою, встановленими центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, за погодженням з Пенсійним фондом та фондами загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Згідно з п. 8 розд. III Порядку формування та подання страхувальниками звіту щодо сум нарахованого єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 14.04.2015 № 435 із змінами і доповненнями (далі – Порядок № 435), якщо страхувальник із числа страхувальників, крім зазначених у пп. 5, 6 розд. III Порядку № 435, які використовують працю фізичних осіб на умовах трудового договору (контракту) або на інших умовах, передбачених законодавством, чи за цивільно-правовими договорами (крім цивільно-правового договору, укладеного з фізичною особою – підприємцем, якщо виконувані роботи (надавані послуги) відповідають видам діяльності, зазначеним у Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань), у звітному періоді змінює місцезнаходження або місце проживання, що пов'язане зі зміною адміністративно-територіальної одиниці, звіт щодо сум нарахованого ЄВ за цей звітний період (з першого до останнього календарного числа звітного періоду) подається до контролюючого органу, що відповідає новому місцезнаходженню (місцю проживання).

Таким чином, у разі зміни суб'єктом господарювання протягом бюджетного року місцезнаходження, пов'язаного зі зміною адміністративного району, звітність про суми нарахованого ЄВ подається та сплачується до контролюючого органу, що

відповідає новому місцезнаходженню (місцю проживання)Начало
форми.Конец форми

Податковий облік оренди між фізичними особами

У разі отримання фізичною особою-орендодавцем у 2019 році доходу від надання в оренду земельної ділянки сільськогосподарського призначення, земельної ділянки (паю), майнового паю іншій фізичній особі-орендарю, яка не є податковим агентом (само зайнятою особою), орендодавець повинен сплатити (перерахувати) ПДФО/військовий збір до відповідного бюджету за місцезнаходженням земельних ділянок, земельних часток (паїв), виділених або не виділених у натурі (на місцевості).

Водночас, у разі отримання у 2018 році доходу від надання в оренду земельної ділянки сільськогосподарського призначення, земельної частки (паю), майнового паю іншій фізичній особі-орендарю, яка не є податковим агентом (самозайнятою особою), орендодавець повинен визначити свої податкові зобов'язання у річній податковій декларації про майновий стан і доходи за 2018 рік та сплатити ПДФО/військовий збір з таких доходів за своєю податковою адресою.